

Tot el que no ens mata ens fa més ineptes

QUI SURT BENEFICIAT PER
L'ESCÀNDOL DELS CONTRACTES DE
MÉS?

El bassiot que ha trepitjat Més amb l'escàndol dels contractes al seu cap de campanya Jaume Garau sens dubte és procel·lós, i fa l'efecte que a hores d'ara encara no en coneixem totes les conseqüències, no tant pel que fa a l'assumpció de responsabilitats polítiques (els ecosobiranes ja han deixat clar que amb el cessament/dimissió de la consellera Ruth Mateu es dóna per cobert aquest capítol) com a allò que els militars en diuen moral de tropa. Com es queda l'esquerra balear després d'aquesta garrotada, més dolorosa per completament inesperada? Més concretament, com se li queda el cos al votant de Més, que entre els motius per emetre el seu vot ha tingut sempre la convicció que no havia de passar mai res com això, que no hauria de sentir vergonya pel comportament del seu partit amb relació al diner públic?

Sense deixar de banda la magnitud de la tragèdia, això ens porta a l'altra gran pregunta que suscita tot el sàinet: a qui beneficia? (Si volen la llatinada, *cui prodest?*) Al PP ja ho sabem, que s'ho ha trobat com una mena d'ofrena celebratòria amb motiu de l'adveniment del seu flamant líder Biel Company (i ara no més cal esperar que cobrin tant de coratge que se'ls acabi girant en contra: amb la personalitat diguem-ne flamígera de Company tot és possible).

Però ens referim a qui beneficia dins el Govern, o dins Més mateix, que s'ha filtrat la notícia dels contractes Garau. Al PSIB no, per molt que algunes ments privilegiades ja estiguin escampant la bona nova que els socialistes illencs s'estan carregant Més com en el seu dia ho varen fer amb UM: ni els casos ni els partits en qüestió admeten comparació possible, i intentar explicar tota la realitat com un seguit de sabotatges espanyolistes pot resultar atractiu per a qui li agra-

SEBASTIÀ
ALZAMORA
alzamoramartin@gmail.com

di, però sobretot és improductiu. Ben al contrari, la situació en què es troba el Govern Balear després de la impetuosa sortida de Més per Menorca no és inviable però sí incerta i tremolosa, i no és cap bona notícia per arribar a la meitat de la legislatura. Com tampoc no ho és la situació en què queda la Conselleria de Cultura, que en aquests dos anys ja ha vist passar dues conselleres i una legislatura que ara ja es pot donar per malbaratada: veure la inauguració de la Fira del Llibre de Bolonya, amb el conseller d'Educació Martí March substituït de qualsevol manera —en un viatge llampec sense agenda i sense contingut— la dimitida Mateu és tota una imatge de l'ermàs polític i institucional en què resten sumits els assumptes de la cultura després d'aquesta crisi.

No, dins el Govern ningú en treu profit, d'aquest daltabaix. I dins Més? Aquí un servidor humilment ja es perd, per no tenir coneixement (ni ganes de tenir-ne) dels jocs de faccions, corrents, sectors, filies i fòbies internes de la forma-

ció. Però tot fa pensar que algú de dins la coalició va considerar que podia ser una bona idea filtrar aquesta informació a la premsa, i el que és més clar de tot és l'objectiu amb què ho va fer: destruir Biel Barceló. Sigui qui sigui, no se n'ha sortit, si més no de moment, perquè Barceló es va amagar darrere Ruth Mateu amb el resultat conegut per tothom, i continua a la vice-presidència. Ara bé, de moment es poden donar per certes dues conclusions. Una, que Barceló pot continuar essent vice-president i fins i tot esgotar la legislatura al càrrec, però el seu crèdit polític ha quedat irremissiblement desgastat, per no dir completament dilapidat. Ho haurà de tenir molt en compte Més a l'hora de triar un cap de files, parant esment al mateix temps de no fer el joc al delator. Perquè existeix un delator, i això (segona conclusió) només ens porta a un fenomen tristament conegut, que és la inesgotable i sorprenent capacitat autodestructora de l'esquerra, sovint propulsada pel combustible letal que constitueix la mescla d'ambició frustrada, enveja covada i ineptitud profunda. Mala llet, se'n sol dir per resumir, però el col·loquialisme no hauria de suavitzar la força corrosiva d'aquesta substància.

Biel Barceló, mentrestant, queda com un personatge ambivalent: excel·lent home de partit, pèssim home de govern. Tenim per distreure'ns l'espectacle gens estimulant del PP (i del PP de Balears!) intentant ser creïble en el paper de perseguidor de corrupteles, amb els seus diputats sobreactuant de la pitjor manera al voltant de l'imputadíssim Álvaro Gijón, i amb tota la plana major del Govern de José Ramón Bauzá presentant-se amb promeses de regeneració. Tot el que no ens mata ens fa, també, més grotescos.

Esriptor